

Bolo to šťastie v nešťastí **(Dramatické rozprávanie)**

Dedina Jarok sa v podstate nijak neodlišuje od ostatných. Väčšinou sa tu nič nedeje a keď sa, nedajbože, už niečo stane, vie o tom každý. Skutočne každý. Všetci si tu žijú svoj pokojný život a len raz za čas sa stane, že ich niekto alebo niečo z tohto pokoja vytrhne. A presne takým dňom bol 20. december 2009.

„Ahoj!“ pozdravila som susedku Lenku a ako každú sobotu sme sa spoločne vydali na cestu k autobusovej zastávke. „Máš sa?“ znela moja prvá otázka. Ako obyčajne bola Lenkina odpoveď dlhá: „Vieš, včera mi volal Tomáš a konečne sa rozhodol, že chce so mnou chodiť. Normálne som sedela pri počítači...“ A tak ďalej a tak ďalej. V hlave mi znelo len jediné: blá, blá, blá. To sa nemôže zastaviť aspoň na pár sekúnd? Odpoveď bola, samozrejme, jasná: nie. A tak sa teda z 10-minútovej cesty na zastávku stalo 20 minút jej monológu o ničom, čo by ma zaujímalo. Ešte nás čakalo pár metrov, keď sa Lenka pozrela na hodinky a zastala. Len tak zrazu a nevedela som prečo.

„Ups, tuším nám to ušlo,“ povedala s nepochopiteľnou radosťou v hlase, „som tak rada, že som ti stihla všetko povedať.“ Takže rada? Vystrojila som jednu z najmilších grimás, aké mám v zásobe, a ironicky som odpovedala: „Super, tak teda pôjdem do mesta zajtra, darčeky počkajú. Veď je len 20. december.“ Lenka zjavne nepostrehla tú jemnú iróniu, tak sme sa pomaly vybrali domov. Odláhlo mi, keď som po ďalšej sérii nekonečného monológu vstúpila do dvora a zavrela za sebou bránu. Ako môže byť jeden človek taký ukecaný? Nechápem. Potom som vošla do domu, bol tam pokoj a zdal sa mi úžasný.

Bola to hodina, možno viac, keď zazvonil mobil. Nech to nie je ona, nech zas neotravuje! Na displeji sa však zobrazilo, že je to mama. Tak som teda zodvihla. „Áno, čo je, mami?“ spýtala som sa ako vždy. Zrazu som začula v slúchadle plač. Plač, ktorý sa stále viac a viac stupňoval. „Haló, čo je?“ hneď som sa vydesená spýtala. Čakala som minútu, dve, ... Mama sa konečne zmohla na pár slov a odpovedala: „Ty si nešla do mesta?“ Takže mama plače preto, lebo som nešla do mesta? Blbosť! „Nie, nešla. Prečo? Niečo sa stalo?“ opýtala som sa a konečne som sa už chcela dozvedieť, o čo ide. Dočkala som sa, keď mama po hlbokom nádychu odpovedala: „Vieš, autobus, ktorým si dnes mala ísť do mesta, havaroval. Niektorí to neprežili.“

„Buch!“ ozvalo sa, keď mi mobil vypadol z rúk a spadol na dlážku. Tento zvuk prerušil hrôzostrašné ticho, ktoré nastalo po tejto správe. Moje ruky sa chveli. Chveli sa, akoby som stála bez kabáta v tej najväčšej zime, akú si viem predstaviť. V hlave sa mi premietalo tisíc scenárov. Čo ak by som Lenku nestretla a nastúpila by som? Čo potom? Bože! Z očí mi vyhrkli slzy. Ale boli to slzy šťastia, že som tam nebola, alebo to boli slzy smútku, že sa niečo také stalo? Ťažko povedať... Jedno však bolo isté – mala som šťastie v nešťastí. V nešťastí, ktoré postihlo celú dedinu a mohlo aj mňa, keby...

Mária Chlebecová, IV. D